

ema elas veel mõne aasta kui lapsehoidja Tallinnas ühe kaupmehe majas, kus laste õnnetu elukaik tal mituford südant waewas ja pisaraid silmi kaswatas, enne kui surm teda, wana, wäsinud ja waene, mulda wiis puhkama.

Willemist ütlesin jutu hakatusel, kuida ta Tallinnas koeamehe teenistust leidnud ja osawa kingsepa tööga kaunist raha kopikaid koku oli pannud, senni kui kindrali herra pärandusest saadud raha intressi peal seisis ja iga aasta rahakogu suuremaks kaswatas. Kaks tütar ja ühe poea, mis abielus temale siginenud, läks ta koolitada, andis siis poea ühe kaupmehe juure poepoisiks, kus ta veel isa elu aeg kaupmehe selliks sai ja üks igapidi kiiduwäärt noor mees oli, kes ei ülekohut ega lustilikult seltsi trahteride peal ei armas, tanud, waid mõistlikult elas ja oma pisukest teenistuse palka häästi kokuhoidis. Willemi noorem tütar sai ühe Salsa tiislarile abikaasaks. Ka seda rõemu-pääwa oli isa silm veel näha saanud, aga mõned kuud peale seda läks ta puhkama. Paar aastat iljemine wiidi ka tema abikaasa muru alla, kadund mehe kõrwa, kellega ta elupäiwil ühelmeelil õnnelikult oli elanud ja nüüd ka oma kaduwat põrmu-keha ühes sängis tulewa õnniku wasta seeki moondas, kus teda algniselt oli wõetud, ja kus waim, kui paelust peasnud liblikas, Issa juure tagasi läks, kes teda üüris-leseks aegs kaduwa keha elustuseks siin wangis oli wõdanud. Lapsed olid kema mälestuse kivi wanemate

haua peale lastnud panna, ja leidsid kui wara isekes-
kis hakasid jagama, et enam seitse sada rubla hõbedat
iga ühele osaks sai. Wanem tütar oli ühe rika mõis-
niku praua juures toaneitsi tallitust wõtnud. Mõni
aasta iljemine leidis Willemi poeg, kui üks õiglane
mees igalt poolt nii palju usaldust ja sõbraliku abi,
et linna alewis oma rehnungi peale üht weiket posdi
wõis asutada. Semees ja wanem õde andsid wane-
matest päritud raha tema kätte intressi peale, ja läks
wanem õde, et wend veel alles poisimees oli, temale
perenaiseks majasse. Lük aega läks weike kaubaaja-
mine igapidi wäga õnnelikult edasi, kõi, mis noor
kaupmees etewõttis, sigines tema käes. Seal kosis ta
ühe nõuka kodaniku tütre abikaasaks ja hakas naisega
saadud kaasarahaga laiemalt kauplema. Tema ostis
iga aasta wõera ja oma rahaga palju linu ülesse,
mis suuremate kaupmeeste kae läbi laewadega üle mere
saadeti. Se lina-kauplemine tõi rohkesti raha sisse,
kui pisuke poekaup linna alewis, sellepärast meie kaup-
mees Willandi linna enesele teise lina-kauba poe alus-
tas. Kui õiglane, wirt ja osaw mees leidis ta aast aas-
talt enam sõbru, nii häästi neid, kes kaupa tõiwad, kui
neid, kes talwel kõigesuuremal kauplemise aeg raha
temale laenasid, mis eest ta iga kuus poole rubla saea
wealt intressi maksis. Ühel aastal, kus linad wäga
rohkest ja hääst olid siginend, ostis meie kaupmees
neid igalt poolt otsata palju koku, osalt rahwa käest,
osalt teiste weikemate kaupmeestelt, mis enamist kõi
liiga läkitati, kus sel puhul kõige ülem linade hind